

TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

TE LAMPERNISSE.

Vrouw Zannekin stond op haar erf, omringd van haar dienstmaagden en allen staarden naar 't Westen. 't Was avond, maar ginds aan den einder gloeide de hemel.

— Er is brand, zei de keerlinne... Heden is er gestreden...

— En de onzen hebben gezegevierd ! Morgen zullen wij de dapperen te gemoet gaan en hen kronen met bloemen ! riep een meisje, dat aan haar verloofde dacht.

Vrouwe Zannekin antwoordde niet. Al maar door bleef ze staren naar die helle plek aan den hemel...

Ginds was de strijd gestreden...

Maar de echtgenootte voelde haar harte bezwaard.

O, ze wilde wel hopen en goed vertrouwen hebben...

Maar dezen middag, toen ze geknield lag in haar kamer, had ze een stil gefluister gehoord... een zachte stemme van afscheid...

Claes had heur gegroet, alvorens hij stierf...

Vrouw Zannekin had zich zelf er van willen overtuigen, dat het verbeelding was, een angstige droom... een gevolg van heur overspanning...

Maar de angst week niet.

Nog hoorde ze het : « Goeden nacht, Greta... ik val met mijn mannen... goeden nacht ! »

Geburen kwamen nu nader. Er bevond zich een grijsaard bij, te stram om nog te strijden.

— Die brand is in den omtrek van Cassel, zei hij, misschien wel op den berg zelf. Er is heden gestreden...

Maar hij durfde geen blijde hope uitspreken...

Cassel was een Vlaamsche stad, en zoo daar de brand woedde...

O, menigeen in 't land van Veurne, van Duinkerke, van Ieperen, staarde naar dien hellen gloed.

't Was laat, toen vrouw Zannekin eindelijk in huis ging. Wachten moest ze... morgen zou ze zekerheid hebben... morgen! Zij legde zich te bed, maar kon niet slapen. De handen gevouwen, de oogen starend naar boven, lag de keertlinne te mijmeren, te beiden tot de nieuwe dag lichtte, de dag die het groote nieuws brengen moest...

De zon verlichtte Veurne-Ambacht. De weiden doomden en 't vee drentelde nog droomerig in 't bedauwde gras. Het morgenlicht blekte op sloten en vaarten, in de ramen der hoeven, op de blanke duinen, op de wijde zee.

Een verrukkelijke zomermorgen...

Kakelend liepen de hennen op Zannekins boomgaard, en in de dicht bebladerde boomen schaterden de vogels.

De dienstmaagden begaven zich, de houten emmers bengelend aan 't juk, naar de meerschen, om 't vee van de heerlijke melk te ontlasten.

Maar de akkers bleven ledig, want de mannen en jongelingen waren immers heen... en velen lagen dood op 't bloedig veld aan den voet van den Casselberg!

Kloeke kerels, die Veurne-Ambacht met blijmoedigheid hadden omploegd en bezaaid, hopen op den oogst, zouden het graan niet maaïen, dat nu bevallig neigde in 't verfrischende windje van over de zee.

* * *

Een vrouw met loshangende haren, 't gelaat verwrongen, de oogen hol van schrik, stormde de hoeve op.

— Alles is verloren, de ridders hebben de onzen versla-

gen, de vluchtelingen komen al aangeloopen, schreeuwde ze weenend.

Vrouw Zannekin trad buiten, ze hield zich kloek, de moedige keerlinne, al had ze nu volkomen zekerheid, en bleek het, dat die geheimzinnige stem gisteren wel waarlijk een afscheidsgroet was geweest.

Ze had zekerheid, want ze begreep, dat, wie er ook van het slagveld weerkeeren zou, haar echtgenoot, de aanvoerder, niet.

En weldra zag ze Sinco...

— Vrouwe... vrouwe! snikte de knaap.

— Ik weet het, jongen... Claes is gevallen, nietwaar?

— Ja, vrouwe...

De dienstmaagden snelden toe en braken in gesnik los. Maar de weduwe van den keerlenhoofdman bleef rustig en zeide:

— Claes heeft zijn plicht gedaan... O, had ik een zoon, die de plaats van den vader kon innemen... Maar zijn dood zal anderen opwekken, tot een nieuwen strijd, want, neen, de ridder kan en mag niet over Vlaanderen heerschen.

En dan ging vrouwe Zannekin naar binnen, naar de kamer, waar ze reeds zooveel geleden had...

— O, God, gij eischt veel, snikte ze, eerst mijn Martha... nu mijn Claes...

Ze weende lang... en dan murmelde ze: « Claes, gij moest... gij hebt uw plicht gedaan... Goeden nacht, mijn brave man... »

Een uur later was Willems moeder op de hoeve, en de keerlinne, wier harte zelf uiteengereten werd, vond nog woorden om de wanhopige oude te troosten.

Vreeselijk werd er geleden in de hoeven en hutten der keerlen, toen Cassels puinhoop ginds lag te rooken op den berg.

NIKOLAAS ZANNEKE

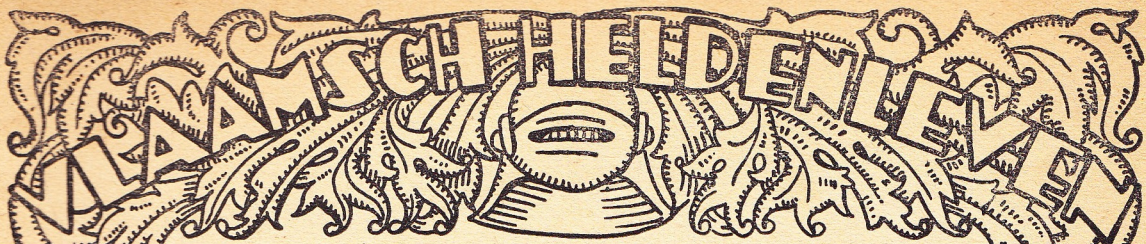

A. HANS

L. OPDEBEEK

UITGEVER

ANTWERPEN

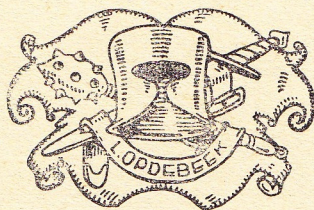
A. HANS

NIKOLAAS ZANNEKIN

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS.

KLEUROMSLAG VAN JAN WATERSHOOT.

DERDE UITGAVE

1941

*L. Lopdebeck
uitgever
Antwerpen*

INHOUD.

	Blz.
I. Het feestmaal der ridders	5
II. Het ongeluk	16
III. Op de hoeve	25
IV. De begrafenis	33
V. Op 't kerkhof	36
VI. De vlucht	41
VII. Naar Brugge	51
VIII. Te Brugge	59
IX. De volkswil	64
X. De terugkeer	69
XI. Beroering en schijnbare rust	78
XII. Voor het slot van Lampernisse	81
XIII. De list	87
XIV. De opstand breidt zich uit	100
XV. De brand van Kortrijk	104
XVI. Aan 't Fransche hof	109
XVII. Naar Cassel	111
XVIII. Te Cassel	114
XIX. De slag bij Cassel	116
XX. Te Lampernisse	123
XXI. Na den slag	126

A. HANS
CASSEL

(NIKOLAAS ZANNEKIN)

